

Αριθμ. Πρωτ. 1109

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

***

Αδελφοί και Τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

«Παιδίον έγεννήθη ήμίν, υίός και έδόθη ήμίν»!
(Ησ. θ' 5)

Ένθουσιωδώς και χαρμοσύνως ό Προφήτης μάς γνωστοποιεί προορατικώς πρό αιώνων πολλών την έκ της Λειπαρθένου Γέννησιν του Παιδίου Ιησοϋ. Βεβαίως, δέν εύρέθη και τότε, περίοδον άπογραφής επί Καίσαρος Αύγούστου, τόπος έν τῷ καταλύματι διά την στέγασιν της κυφορούσης έκ Πνεύματος Αγίου Παρθένου και ούτως ήναγκάσθη ό μνήστωρ και φύλαξ αυτής άγιος Ιωσήφ νά την όδηγήση εις σπήλαιον, εις την φάτνην τών αλόγων, «του τεκείν τό Παιδίον».

Ό ούρανός και ή γη ύποδέχονται, προσφέροντες την εύχαριστίαν εις τόν Δημιουργόν: «οί Άγγελοι τόν ύμνον' οί ούρανοί τόν άστέρα' οί Μάγοι τά δώρα' οί ποιμένες τό θαϋμα' ή γη τό σπήλαιον' ή έρημος την φάτνην' ήμεις δέ Μητέρα Παρθένον»' οί ποιμένες άγραυλοϋν επί «τήν ποιμήνην αυτών» και φυλάσσουν «φυλακάς νυκτός», και άγγελοι θεωρούντες έκστατικοί τό Μυστήριον ύμνολογοϋν (Εσπέρια Έορτής Χριστουγέννων).

Η γλυκύτης της Αγίας Νυκτός τών Χριστουγέννων περιβάλλει και πάλιν τόν κόσμον. Και έν μέσω τών άνθρωπίνων καμάτων και πόνων, της κρίσεως και τών κρίσεων, τών παθών και τών έχθροτήτων, τών άνησυχιών και τών άπογοητεύσεων, προβάλλει πραγματικόν και επίκαιρον όσον ποτέ τό μυστήριον της Ένανθρωπήσεως του Θεοϋ Λόγου, Όστις κατήλθεν ως υετός επί πόκον εις την κοιλίαν της άειπαρθένου Μαρίας ίνα ανατείλη δικαιοσύνην και πλήθος ειρήνης (προβλ. Ψαλμ. οα' 7).

Υπό την σιωπήν και την ειρήνην της ιεράς Νυκτός τών Χριστουγέννων, Ιησοϋς Χριστός, ό άναρχος, ό άόρατος, ό άκατάληπτος, ό άϋλος, ό άεί ών, ό ώσαύτως ών, εισέρχεται σαρκοφόρος, άσημος, άπλοϋς, πτωχός, άγνωστος, εις τό δράμα της ιστορίας. Εισέρχεται συγχρόνως ως «μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, [...] έξουσιαστής, άρχων ειρήνης, πατήρ του μέλλοντος αιώνας» (Ησ. θ' 6).

Ναί, έρχεται ως άνθρωπος υπό Μητρός Παρθένου και λύει την περιπλοκή της άνομίας και δίδει με την Χάριν και το Έλεός Του διέξοδον εις τας άπορίας της ζωής, προορισμόν και άξίαν και περιεχόμενον και ύποδειγματικόν ήθος και πρότυπον εις την άνθρωπίνην περιπέτειαν.

Ο Κύριος προσελάβετο άπασαν την άνθρωπίνην φύσιν και ήγίασεν αυτήν. Ο προαιώνιος Θεός κατεδέχθη να γίνη δι' ήμάς έμβρυον και να κυοφορηθή εις την γαστέρα της Θεοτόκου. Ούτως έτίμησε και την άνθρωπίνην ζωήν εκ του πρωταρχικού σταδίου αυτής και έδίδαξε τον σεβασμόν εις τον άνθρωπον από της άρχής της κυήσεως αυτού. Ο τα πάντα Δημιουργήσας συγκατέβη να γεννηθή ως Βρέφος και να γαλακτοτροφηθή υπο της Παρθένου. Ούτως έτίμησε την παρθενίαν και την μητρότητα, την πνευματικήν και την φυσικην. Διά τουτο ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος προτρέπει «γυναίκες, παρθεναύετε, ίνα Χριστοι γένησθε μητέρες» (Λόγος ΛΗ', Εις τή Θεοφάνειαν, PG 36, 313Α).

Και ώριωεν ο Κύριος την συζυγίαν του άρρενος και του θηλεος εν τη εύλογημένη οικογενεία. Αυτός ο θεσμός της χριστιανικής οικογενείας άποτελεί τό κύτταρον της ζωής και την θερμοκοιτίδα της ήγίους ψυχικώς και σωματικώς αναπτύξεως των τέκνων. Ως εκ τούτου, άποτελεί όφειλήν της Εκκλησίας αλλά και καθήκον της ήγείας εκάστου άσπου ή διά ποικίλων τριτων ενισχυσι, του θεσμού της οικογενείας.

Διά να αναπτυχθή έν παιδίον υγιώς και ομαλως απαιτείται μια οικογένεια όπου ο άνήρ και ή γυνή ζούν άρμονικώς, ως έν σώμα, μία σάρξ, μία ψυχή, ύποτασσόμενοι ο ένας προς τον άλλον.

Είμεθα βέβαιοι ότι πάντες οί πνευματικοί και έκκλησιαστικοί ήγέται, ως άλλοι άγραυλοῦντες ποιμένες, αλλά και οί ιθύνοντες τά του κόσμου, γνωρίζουν και άποδέχονται την θεϊαν άλήθειαν και πραγματικοτητα ταυτην, την όποιαν διακηρύττομεν από του Οικουμενικού Πατριαρχείου και κατα τά εσπερινά Χριστούγεννα. Πάντες οφείλομεν να ένθαρρυνώμεν την δημιουργίαν και την λειτουργίαν των φυσιολογικών οικογενειών διά να αναπαυώμεν υγιεις ψυχικώς και χαρούμενους πολίτας, πληρεις αισθημάτων ασφαλείας, υπερζουμένους εις τό αισθημα της προστασίας του ισχυρού και προστατευόντος πατρος και της στοργικής και αγαπικής μητρός. Οικογενείας, εις κας όποιαν θέ αναπαύεται ο Θεός. Προσκαλούμεν και προτροπούμεθα άπαν τό πληρωμα της Αγίας Ορθοδόξου ήμών Εκκλησίας όπως πολιτευόμενον άξίως της ής εκλήθη κλήσεως πραττη παν τό δυνατόν διά την στηριδίαν του θεσμού της οικογενείας.

Άδελφοί, «ή νύξ προήκουεν, η δε ήμερα ήγγικεν» (Ρωμ. ιγ' 12). Ήδη οί ποιμένες πορεύονται προς την Βηθλεέμ τό θαύμα ανακηρύττοντες και προσκαλούν ήμάς να τους άκολουθήσωμεν, ως άλλοι «αστεροσκοποι μάγοι χαράς πληρούμενοι» (τροπάριον δι' ήδης Όρθρου Εορτής Χριστουγέννων). «δώρα τιμια» προσάγοντες Αυτό «χρυσόν δόκιμον, ως βασιλεί των αιώνων, και λίθινον ως Θεώ των όλων, ως τριήμερω δέ νεκρω σμίγναν τώ άθανάτω» (Ανατολίου, Στιχηρον ίδιομελον Εσπερινού Εορτής Χριστουγέννων). Δηλαδή τά δώρα της ανάπης και της πίστεως μας και της δοκιμής μας ως χριστιανών και μαλιστα όρθοδόξων εις τό ήθος και την παράδοσιν, την οικογενειακήν, την πατερικήν, την έκκλησιαστικήν, την ορθοπρακτουσαν πάντοτε

ἀνά τοὺς αἰῶνας καὶ συνέχουσιν μέχρι σήμερον τὴν εὐλογημένην κοινωνίαν μας, τῆς ὁποίας κύτταρον κατὰ Θεὸν βιωτῆς καὶ αὐξήσεως εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ οἰκογένεια.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα,

- 2013 χρόνια συνεπληρώθησαν ἀπὸ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ
- 2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστός, ὅπως τότε, δὲν παύει νὰ καταδιώκεται ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀδυνάτων ἀπὸ τὸν Ἡρώδη καὶ τοὺς παντοειδεῖς συγχρόνους Ἡρώδας
- 2013 χρόνια καὶ ὁ Ἰησοῦς διάκεται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν χριστιανῶν ἐν Συρία -καὶ ὄχι μόνον
- 2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστός φεύγει, ὡς πρόσφυγ μετ' αὐτῶν, ὄχι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ εἰς τὸν Λίβανον, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἀλλαχοῦ δι' ἀσφάλειαν ἐν τῇ ἀνασφαλείᾳ τοῦ κόσμου
- 2013 χρόνια καὶ τὸ Παιδίον Ἰησοῦς εἶναι ἀκόμη φυλακισμένον μετὰ τοὺς δύο Τεράρχας τῆς Συρίας Παύλον καὶ Ἰωάννην, μετὰ τὰς Ὀρθοδόξους μοναχὰς καὶ πολλοὺς ἄλλους ἁγίους καὶ ἁγιάριδας
- 2013 χρόνια καὶ οἱ Χριστοὶ, οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἀδελφαὶ καὶ οἱ ἀδελφὲς καὶ οἱ ἀδελφαὶ καὶ φονεῦνται διὰ νὰ μὴ προδώσουν τὴν πίστιν τῶν εἰς Αὐτόν
- 2013 χρόνια καὶ ὁ Ἰησοῦς φονεῖται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν χιλιάδων ἐμβρύων, τὰ ὅποια οἱ γονεῖς τῶν δὲν ἀφήνουν νὰ γεννηθῶν
- 2013 χρόνια καὶ ὁ Χριστός ἐμκαίρεται καὶ ονειδίζεται εἰς τὸ πρόσωπον τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν, τὰ ὅποια ζοῦν ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς οἰκονομίας, τῆς ἀνεχειρίας, τῆς πτωχείας.

Τὸν πόνον, τὴν θλίψιν καὶ τὰ παθήματα τῶν ἀνθρώπων ἤλυθ' καὶ ἐρχεται καὶ κατὰ τὰ ἐφετεῖνά Χριστογενεῖνα νὰ ἀναλάβῃ ὁ Κύριος, ὁ σίπλον «ἐφ' ὅσον ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχιστῶν, ἐμοὶ ἐποίησατε» (Ματθ. κε' 40-41). Αὐτοὺς ἤλυθεν ἐκ Παρθένου, δι' αὐτοὺς ἐγένετο ἄνθρωπος, δι' αὐτοὺς ἤλυθεν, ἐσταυρώθη, ἀνέστη δι' ἡμᾶς ὅλους, δηλαδὴ, Ἰησοῦς ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἰησοῦς ἡμῶν, Ἰησοῦς ἡμῶν τὸν προσωπικὸν αὐτοῦ σταυρὸν διὰ τὴν εἰρημὴν χάριν καὶ ἔλεον εἰς εὐκαιρὸν βοήθειαν διὰ νὰ εἶναι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ὁ ταχθεὶς Ἐμμανουὴλ, Σατὴρ καὶ Κύριος Ἀμήν

Χριστογενεῖνα βιν
ἐν Κωνσταντινουπόλει
διόπτιος πρὸς Θεὸν εὐχετῆς παντῶν ἡμῶν.

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστογενῶν, μετὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.